Articol I. Flida Flado

Secţiune 1.01 de Ovidiu Bufnilă

Mi-am scos casca în Timpurile Roșii și apoi mi-am pus casca în Timpurile Roccoco.

Înaltul Comdanor Kamzaia a spus:

— Braddor, ești unul dintre cei mai haioși înaripaţi din sistemele noastre vălurite. Câteodată nu te înţeleg. Ce vrei de fapt? Îţi schimbi înfăţișările, te valurești, schimbi istoriile la secundă…

— Tigrule, fototaxia îţi joacă feste, i-am șoptit eu pregătindu-mă să-l valuresc într-un ficţional horror.

Plajă se întindea până hăt departe iar eu tocmai coborâsem de pe coama unui val magnetic ce venea de dincolo de orizontul nostru vizibil. Trebuia să mă hotărăsc și să aleg un război. Marile Gnoze mă urmăreau de o bună bucată de vreme și, în mod clar, aveau de gând să se joace un pic cu destinul meu.

Eram însă gata să mă valuresc și să le ţin în șah. Mă pregăteam să construiesc noi sisteme vălurite și să pun în discuţie eseistică din Mauna Lao care vorbea despre Bug bang că singur punct de referinţă în nașterea Universului.

Peste alte două, trei văluriri, Erzaia din Komtatomotor, Orașul Decrepit, ridicându-și trompa argintie prin văzduhul liliachiu, mi-a șoptit:

— Fiinda Flando!

Ce creatură!

L-am lăsat în pace și am băut niște bere, am halit mici și am jucat table. În toată această vălurire, i-am zărit pe Eminem, pe Putin, pe Maria Magdalena, pe Batman, pe Clinton și pe Mă-ta Hâri, pe prinţesa Diana și pe Václav Havel, pe Elvis și pe Elington, pe Stalin și pe Mombassa, pe DJ Bobo și pe mulţi alţii ca ei grăbindu-se către Ehren unde se zvonea că ar fi venit Iisus.